

Borràs(ca) a l'horitzó independentista

«El problema real a banda i banda dels qui a priori juguen al mateix bàndol és que han perdut el poder de seducció»

No ens enganyem. El hit de les converses d'aquest estiu no ha estat el que un dia les cròniques nostrades van batejar com el procés. Ja no. Ja no som a 2017. El tema estrella que enguany ha ocupat vermutats i sobretaulas és la calor sufocant que ens ha castigat amb inclemència. Això i el rebut elèctric. I si molt convé, la sonada separació de Shakira i Piqué. Qüestions mundanes, palpables, preocupants.

Perdut com es troba en el laberint de les lluites caïnites eternes, entre els partits i entitats que l'encapçalen, l'independentisme ha acabat desorientat, convertit en una massa etèria. Volàtil. Inflamable. I a la vegada, anestesiant. Des que va començar a eixamplar-se, la grandesa del moviment ha estat compartir un horitzó, una meta que any rere any quedava plasmada a la pancarta de la manifestació de la Diada. *Som una nació, nosaltres decidim; Catalunya, nou estat d'Europa; Objectiu, independència.*

Des de la traumàtica estocada de la tardor d'ara fa cinc anys, institucions, partits i organitzacions han avançat a batzegades. A un costat, els qui tiben per arrossegar cap a la utòpica taula de negociació amb un Pedro Sánchez que encara viu de la renda dels indults. A l'altre extrem, els qui estiren la corda cap a una confrontació tant o més utòpica que la via dialogada. Perquè el problema real a banda i banda dels qui a priori juguen al mateix bàndol, el de l'autodeterminació i l'amnistia, és que ni els uns ni els altres han sabut reconstruir ni l'estratègia ni tan sols el relat. Dit d'una altra manera, han perdut el poder de seducció.

L'independentisme s'havia acostumat a entregar-se a uns pocs lideratges carismàtics, gairebé totèmics. És evident que Pere Aragonès no encaixa en aquest perfil. De fet, mai no ha buscat encaixar-hi. El cas és que hi ha una part d'aquest independentisme que continua necessitant aquest tipus de referents, per no perdre la fe. I aquesta plaça vacant és la que hàbilment intenta ocupar Laura Borràs. A partir de la màxima dels karatekes que diu que cal aprofitar la força de l'atac del rival en benefici propi. L'últim capítol, comparar la seva suspensió com a presidenta pel judici pendent per presumpta corrupció amb la resolució de Nacions Unides que conclou que l'Estat espanyol va vulnerar els drets de Junqueras, Romeva, Turull i Rull forçant al màxim una injustificable acusació per rebel·lió i suspenent-los així de diputats quan encara no hi havia sentència.

Així les coses, veient com fins i tot alguns van rebenjar l'acte d'homenatge a les víctimes del 17-A sense miraments, és fàcil comprendre la decisió d'Aragonès d'esborrar-se de la manifestació organitzada per l'ANC. Més tenint en compte que l'any passat ja en va sortir escaldat.

Arribats a aquest punt, em martellegen algunes preguntes molt simples. Borràs i els seus incondicionals farien servir els mateixos arguments, amb la mateixa vehemència, per defensar que no se suspengués un diputat d'un altre grup als antípodes, per exemple de Ciutadans, a un peu d'un judici de corrupció? Apel·larien també a la presumpció d'innocència amb el mateix convenciment? I si als comuns, o a qualsevol altre partit, els passés com a Junts amb Borràs, com va passar amb Mònica Oltra, no parlarien també de persecució política interessada? I si hagués estat un president de Junts qui no anés a una mani de l'ANC, Esquerra ho hauria respectat sense temptacions de monedes de plata? Tot això, amics meus, només ho sap el vent. I el vent que bufa fa dies anticipa borrasca a l'horitzó independentista.